

Arrest

nr. 342 003 van 27 februari 2026
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Vlaanderenstraat 4
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 april 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2024 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. AHMADZADAH.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben. Hij dient op 14 oktober 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

Verzoeker wordt op 17 januari 2024 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS), in het bijzijn van een tolk die het Pashtou machtig is.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de CGVS) neemt op 28 februari 2024 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

“U, R. F. (°(...)/2004), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtou origine te zijn. U bent soennitische moslim. U woonde van uw geboorte tot uw vertrek in dorp Chahr Deh in het district Bati Kot in

de provincie Nangarhar, samen met uw ouders, twee broers en drie zussen. U ging tot de derde graad lager onderwijs naar school.

Ongeveer zes jaar voor de machtsovername sloot uw broer zich aan bij het Afghaanse Nationale Leger (ANA). Tijdens zijn militaire loopbaan werkte hij ook drie jaar voor de commando's. Uw gezin vertelde aan anderen dat hij een sandalenwinkel had maar jullie dorpelingen en de taliban kwamen via video's op Facebook te weten dat hij dit werk deed. Sindsdien kwam hij niet meer naar huis en bleef hij op zijn werkplaats.

Hierop kwamen de taliban om de 15 dagen of om de maand naar uw huis, dat ze doorzochten. Eenmaal gaven ze ook een brief aan uw ouders, die die niet toonden aan u. Zes dagen voordat in uw dorp de Uprising Forces werden opgericht kwamen ze nogmaals en gaven ze aan u te willen meenemen. Uw vader besloot hierop het land te verlaten.

Twee dagen na uw vader zijn vertrek kwamen 9 à 10 taliban opnieuw naar uw huis en opende u de deur. Ze vroegen naar uw vader en u gaf aan dat u niet wist waar hij was. Ze doorzochten het huis en vertrokken.

Vijf jaar voor de machtsovername konden de Uprising Forces in uw dorp de macht van de taliban overnemen. In de hierop volgende periode verminderden de bedreigingen van de taliban. Acht à negen maanden voor de machtsovername kregen de taliban echter terug meer macht in Chahr Deh en stuurden ze dreigbrieven naar de families waarvan iemand bij de overheid werkte. U ontving zulke brief via de mullah van de moskee.

Net voor de machtsovername van uw dorp besloot uw broer het land te verlaten. Toen u hierop besepte dat u als hoofd van het huishouden ook in het vizier van de taliban zou vallen, verliet u eveneens het land. U verbleef twee maanden bij uw vader in Iran. In deze periode kwamen de taliban twee of drie keer naar uw huis. De eerste keer doorzochten ze het huis voor wapens van uw broer. De andere keren kwamen ze om te controleren of uw broer, uw vader of u daar waren. De tweede keer doorzochten ze het huis niet. De derde keer deden ze dat wel en namen ze geld mee dat ze vonden.

Hierna verbleef u zeven maanden in Turkije. U kwam aan op 13 oktober 2022 in België waar u een dag later een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter staving van uw verzoek legt u een kopie van de taskara van uw broer, kopies van de leger- en bankkaart van uw broer, zijn originele legerboekje, vier originele certificaten, kopies van documenten over de aanwerving van uw broer en kopies van documenten waarin hij Engels oefende neer, net als enkele foto's van u met uw broer en met uw vader. Tot slot legt u kopies van de twee dreigbrieven voor, net als de originele twee enveloppen waarmee uw documenten verstuurd werden.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen

Na een grondige analyse dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Het CGVS acht uw relaas en de daaruit volgende persoonlijke vrees immers als ongeloofwaardig door onwaarschijnlijkheden en tegenstrijdigheden.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden omwille van het werk van uw broer en de bedreigingen die uw familie heeft gekregen van de taliban. Het CGVS meent echter dat u er niet in slaagt deze vrees aannemelijk te maken doorheen het persoonlijk onderhoud.

Vooreerst gaf u over het werk van uw broer tegenstrijdige en opmerkelijk weinig informatie, gingen zijn documenten maar tot 2017 en gaf u hieromtrent louter vage verklaringen. U kon tevens geen uitsluitel geven over de familieband met uw broer.

Het is ten eerste opvallend hoe weinig informatie u kon verschaffen over de twee functies die uw broer zou hebben bekleed en gecombineerd over een lange periode van zes tot negen jaar, en dat u hierover ook na uw vertrek geen bijkomende informatie hebt verkregen hoewel u met uw vader, die volgens u ook meer zou weten, nog in contact staat en ook met uw broer contact had tot uw vorige interview bij DVZ (CGVS, p. 7). Zo wist u enkel dat uw broer in Kandahar werkte en hij na zes jaar naar de commando's ging, waar hij drie jaar in Kaboel werkte tot de instorting (CGVS, p. 5, 17-18). U wist niet hoe hij aan dat werk raakte, waar hij naartoe moest gaan voor zijn werk, wat zijn taken waren en uw broer zou thuis nooit iets hebben gelost over dit werk. U gaf aan dat hij bij het communicatiedepartement zou gewerkt hebben omdat dit in zijn documenten stond, maar kon hier geen verdere toelichting over geven. Ook over zijn werk bij de commando's rezen ernstige twijfels. Het CGVS stelt immers vast dat u bij uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) enkel aangaf dat uw broer bij het leger werkte (DVZ vragenlijst 3.5). Dat u hier niet vermeldde dat hij bij de commando's heeft gewerkt, is gezien de beladenheid van zulke job en het belang voor uw asielmotief opmerkelijk en doet verdere afbreuk aan uw bewering dat uw broer bij de commando's heeft gewerkt. U kon hierover verklaringen geven die elke Afghaanse burger zou weten, namelijk dat hij dit werk had verkregen door een examen af te leggen en dat hij moest gaan vechten op verschillende locaties en hij mogelijks naar Uruzgan zou gestuurd worden. U wist niets meer te vertellen over die operaties (CGVS, p. 17-18). Dit betreffen stuk voor stuk algemeenheden die elke Afghaanse burger zou kunnen meegeven en die door geen enkele specificiteit gekenmerkt worden. Aangezien het werk van uw broer de kern van uw asielmotief betreft, zou men verwachten dat u hierover bijkomende informatie had bekomen. Met deze beperkte verklaringen rijzen reeds ernstige twijfels omtrent deze twee functies van uw broer.

Wat betreft de documenten die u over zijn werk voorlegde, stelt het CGVS ten tweede vast dat u geen documenten van na 2017 hebt voorgelegd, waarmee u in combinatie met uw vage verklaringen niet heeft aangetoond dat uw broer de laatste jaren voor de machtsovername nog bij het leger gewerkt zou hebben. Daarenboven kon u geen bijkomende informatie geven over zijn documenten: u kende geen van zijn collega's op de foto's, u wist niet wat Kabul Thunder Technical Services was hoewel dit op één van de certificaten van uw broer staat en dit duidelijk geen legerdocument betreft (CGVS, p. 19). Daarenboven strookt de timing van deze documenten niet met uw verklaringen. Zo legde u over zijn werk bij het leger certificaten voor van in 2010 en over zijn werk bij de commando's van 2016, wat ver ligt van de door u verklaarde werkperiodes. Het CGVS erkent dat u in deze periode nog jong was, maar gezien uw broer dit werk voor zulke lange periode heeft uitgeoefend, aangezien u nog in contact staat met uw vader en aangezien zijn werk voor u de reden van uw vlucht heeft betekend, zou men verwachten dat u minstens een duidelijk zicht kan geven op basisgegevens als de precieze werkjaren van uw broer. Wat betreft de video van uw broer op zijn werk die u tijdens uw interview aan de Protection Officer toonde, was uw broer hierin nauwelijks herkenbaar en werd u gevraagd deze video na het persoonlijk onderhoud door te sturen, wat u niet te doen en wat deze vaststellingen dus niet kan rechtzetten. Tot slot is het erg opmerkelijk dat u de originelen van uw broer zijn legerboekje en zijn voorlegde, aangezien uw broer zelf gevlucht is door zijn werk en zich heden in Iran bevindt. Men zou verwachten dat uw maternale nonkel, die deze documenten bezat, deze documenten eerder aan uw broer zou hebben bezorgd dan aan u (CGVS, p. 18, 20). Dit doet verdere twijfels rijzen over de vraag of de persoon op deze documenten effectief uw broer betreft. Het CGVS wijst er hier op dat gezien er in Afghanistan een grote mate van documentenfraude heerst, de bewijskracht van dergelijke documenten relatief is indien ze niet worden gecomplementeerd met geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen van de verzoeker, hetgeen in casu niet het geval is (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan._corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf). Deze documenten kunnen bijgevolg niet opwegen tegen de bovenstaande vaststellingen die de ongelooftwaardigheid van uw relaas aantonen.

Ten derde kon u de familieband met uw broer niet hardmaken. U kon enkel een kopie van zijn taskara neerleggen. Gezien de grote mate aan corruptie en documentenfraude in Afghanistan heeft dit document slechts een relatieve bewijswaarde indien deze niet gecomplementeerd wordt met geloofwaardige verklaringen, waar u in tekortschoot. Daarnaast toonden de foto's van jullie twee geen duidelijke overeenkomsten met de persoon op uw documenten of met de persoon op de foto's in legercontext. Uw verklaringen over zijn werk schoten bovendien dusdanig tekort dat deze dit niet konden rechtzetten.

Aangezien het werk van uw broer de grondslag van uw volledige relaas vormt, komt hiermee ook de rest van uw relaas op de helling te staan. Ter volledigheid behandelt het CGVS nog de resterende elementen.

Ook over de bedreigingen die uw familie zou hebben gekregen bleef u erg aan de oppervlakte, waren ze inconsistent met uw verklaringen en misten uw verklaringen hieromtrent logica.

Over de bedreigingen die uw familie zou hebben gekregen voordat de Uprising Forces werden opgericht, kon u eerst en vooral bijzonder weinig informatie geven. U wist enkel dat toen de taliban de eerste maal naar jullie huis kwamen, ze de handen van uw vader op zijn rug hielden en dat ze vroegen naar uw broer. Zulke

verklaringen missen de specificiteit die kan worden verwacht van iemand die dit zelf heeft meegemaakt. Ook over het tweede bezoek dat de taliban zouden hebben gebracht, waarbij uzelf de deur opende, bleven uw verklaringen – namelijk dat u hen herkende van in het dorp, dat ze naar uw vader en broer vroegen en toen terug vertrokken - erg bestudeerd. Ook hier zou men verwachten dat gezien u op dat moment zelf de taliban zou hebben toegesproken, uw verklaringen doorspekt zouden zijn van doorleefde details, die echter geheel ontbraken (CGVS, p. 23-24). Daarenboven vertoonde uw gezin weinig logisch gedrag na dit eerste bezoek, waarbij de taliban ook zouden hebben gedreigd u te ontvoeren en hierop uw vader het land verliet en uw broer zijn werk verderzette, terwijl u, die volgens uw verklaringen onder bedreiging stond, thuis bleef wonen (CGVS, p. 21, 23-24). Zulke verklaringen doen weinig geloof hechten aan dit voorval en aan uw persoonlijke bedreiging daarbij.

Betreffende de dreigbrief die uw familie bij deze bezoeken zou hebben ontvangen, was u vooreerst inconsistent in uw timing hiervan. U gaf aan dat deze brief voor de oprichting van de Uprising Forces in uw dorp werd afgegeven aan uw gezin, wat betekent dat deze brief langer dan vijf jaar voor de machtsovername werd overhandigd. Deze datum komt niet overeen met de datum van 23 februari 2018 in deze brief. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, gaf u aan dat u de Islamitische kalender niet begrijpt, maar dit kan niet rechtzetten dat uw eigen verklaarde timing van de brief niet overeenkomt met wat de brief zelf aangeeft. Daarnaast slaagde u er zelf niet in de inhoud van deze brief te reconstrueren. U kon enkel oprakelen dat de brief zei dat R. (...) met zijn werk moest stoppen maar gaf voor de rest aan dat u de brief niet kon lezen en u het niet vertaald had gekregen (CGVS, p. 21). Ook hier stelt het CGVS vast dat u nochtans nog in contact staat met uw gezin en men zou verwachten dat zij de inhoud van de brief aan u hadden doorgegeven gezien het belang voor uw vluchtrelaas, of u dit minstens na uw vertrek nog was nagegaan.

Wat betreft de tweede brief die u gezin acht à negen maanden voor de machtsovername zou hebben ontvangen, is de reactie van uw broer weinig aannemelijk. U gaf aan dat hij hierop de vraag stelde 'of jullie zelfs tot nu niet gewend waren aan zulke bedreigingen' (CGVS, p. 22). Zulke reactie is erg onlogisch aangezien uw broer de reden was dat uw familie onder bedreiging stond en uw vader hierdoor al het land had verlaten. Het is hierbij opmerkelijk dat hij simpelweg aangaf nooit te zullen stoppen met zijn werk, zonder naar uw familie toe begrip te tonen voor jullie situatie of veiligheidsmaatregelen te nemen. Daarenboven kon u geen extra informatie geven over de melding in de brief dat uw broer vier mensen had gearresteerd. Men zou nochtans verwachten dat u zich hier bijkomend had over geïnformeerd aangezien deze brief mede de aanleiding tot uw vertrek vormde (CGVS, p. 22). Daarenboven werd u op het einde de vraag gesteld hoe het kwam dat u bij DVZ had aangegeven dat de taliban uw broer probeerden te rekruteren in de laatste maanden voor de machtsovername, waar u bij het CGVS geen gewag van maakte. Toen deze kritische vraag werd opgeworpen, probeerde u deze tegenstrijdigheid recht te zetten door te verklaren dat deze brief uw broer ook probeerde te rekruteren. Deze vraag komt echter niet voor in de brief. Hiernaar gevraagd, gaf u slechts aan dat u uw verklaringen van DVZ niet had kunnen nalezen voor u uw persoonlijk onderhoud aflegde. Dit kan geenszins een verklaring bieden voor deze inconsistentie aangezien dit uw eigen verhaal betreft en indien u dit werkelijk had meegemaakt, u dit niet zou moeten instuderen alvorens coherente verklaringen af te leggen (CGVS, p. 24).

Tot slot dient te worden opgemerkt dat u weinig overtuigende verklaringen aflegde over de bezoeken die de taliban zouden hebben gebracht na uw vertrek. U slaagde er niet in in detail te treden en kon slechts aangeven dat de taliban het huis tweemaal doorzochten en ze niets zeiden behalve naar de wapens en naar jullie vragen. Het is weinig logisch dat uw moeder u niets bijkomends vertelde over deze bezoeken en u geen bijkomende informatie verkreeg van haar, gezien alweer het grote belang voor uw asielrelaas (CGVS, p. 24).

Door deze inconsistente, onlogische en vage verklaringen kon u niet aannemelijk maken dat uw familie in het vizier van de taliban is terecht gekomen. Bijgevolg stelt het CGVS vast dat, moest uw vader effectief vijf jaar voor de machtsovername het land hebben verlaten en uw broer na de machtsovername, aangezien u van uw vader een Iraans telefoonnummer voorlegt en u van uw broer enkele details over zijn leven in Iran meegeeft (CGVS, p. 13), hun vertrek niet gelinkt is met de redenen die u bij het CGVS voorlegt, aangezien deze ongeloofwaardig zijn. Hiermee hebt u geen duidelijk zicht gegeven op de actuele toestand van uw familie en de redenen van de verhuis van uw vader en uw broer.

Er dient hier eveneens te worden aangegeven dat u er niet in slaagde aan te tonen waarom u of de rest van uw familie toch nog problemen zou kennen, zelfs indien het werk van uw broer bij het leger en/of bij de commando's wordt aangenomen. Het loutere feit dat u een familielid bent van een medewerker van de voormalige overheid, waarvan u a priori niet voldoende aannemelijk heeft gemaakt dat hij zélf te maken heeft met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken.

Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023> en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt immers dat personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. Omwille van de genoemde redenen kan er echter geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen over de problemen die uw broer zou hebben gekend of zou dienen te vrezen. Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen over de situatie en de verblijfplaats van uw broer toont u de problematische situatie waarin deze laatste zich volgens uw verklaringen bevindt niet aan.

Wat uw situatie betreft, kan verder worden opgemerkt dat uit de aanwezige informatie blijkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U haalt geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat u een familielid bent van een vroeger lid van het leger, waarvan u a priori niet aannemelijk maakt dat hij zélf te maken heeft met daden van vervolging (supra), is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken. Ook wat betreft uw eigen problemen of de problemen van uw familieleden, overtuigen uw verklaringen niet. Evenmin haalt u geloofwaardige elementen aan waaruit zou blijken dat uw in Afghanistan achtergebleven familieleden zouden worden vervolgd. U toont niet aan dat u in geval van terugkeer wel problemen zou hebben om deze reden.

Betreffende uw verklaring dat u als ongelovige zou worden gezien bij terugkeer laat u na in concreto aan te tonen dat u verwesterd bent. U verwijst naar uw verblijf in 'een land van ongelovigen' (CGVS, p. 25), maar hieruit kan geen vrees voor vervolging of risico op ernstige schade in uw hoofde worden afgeleid. U heeft immers niet aangetoond dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

Ter volledigheid geeft het CGVS aan dat de voorgelegde documenten de aangehaalde argumenten niet kunnen weerleggen. De taskara van uw broer, zijn werkdocumenten en de foto's van zijn werk werden onvoldoende gecomplementeerd met coherente en geloofwaardige verklaringen. De foto's van u met uw familieleden konden de familieband met deze persoon niet hardmaken. Betreffende de dreigbrieven kan worden opgemerkt dat dergelijke documenten makkelijk door eenieder kunnen worden opgesteld en dat er in Afghanistan een grote mate van documentenfraude heerst, hetgeen de bewijskracht van dergelijke documenten zeer relatief maakt en niet opweegt tegen de bovenstaande vaststellingen die de ongeloofwaardigheid van uw relaas aantonen. De voorlegging van de enveloppen waarmee uw documenten werden verstuurd vertelt tot slot niets over uw vrees bij terugkeer.

Ter volledigheid wordt vastgesteld dat u geen vrees heeft aangehaald die verband houdt met het werk van uw twee paternale nonkels en de echtgenoot van uw tante bij de lokale politie. U gaf immers aan dat u nooit problemen hebt gehad door hun jobs en het loutere feit dat u een familielid bent van iemand die voor de overheid werkte is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken (CGVS, p. 6, 8).

Gelet op wat voorafgaat, kan er geen geloof worden gehecht aan uw asielaanvraag. U heeft bijgevolg niet aannemelijk gemaakt dat u in Afghanistan een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst

terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de Taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023.

In de eerste 21 maanden na de machtsovername (15 augustus 2021 tot 30 mei 2023) registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IEDaanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers, waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. In de meest recente periode, van 1 juli 2022 tot 30 september 2023, registreerde UCDP in totaal 619 burgerslachtoffers (bij 302 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Bijna een kwart van deze slachtoffers viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende

noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban en tegen sjiitische burgers. Zowel de activiteiten van anti-Taliban verzetsgroepen en aanslagen door ISKP als de impact van hun acties op de burgerbevolking kenden in de loop van 2023 een sterke terugval na operaties van de Taliban tegen deze groeperingen.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de Taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de Taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de Taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED en UCDP registreerden in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Panjshir. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakshan en Baghlan. Ongeveer 40% van het aantal burgerslachtoffers viel in deze laatste provincies en dit hoofdzakelijk in de periode tussen juli en oktober 2022.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzekeerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c)

niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de Taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de Taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de Taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde

van het conflict tussen de Taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de Taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde Talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan._migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedepORTEERden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatrieerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin worden de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban hebben wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto Talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de Taliban niet in staat worden geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te

worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban personen behandelen die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de Taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat u daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

Verweerder is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt: *“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”*

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op grond van de afwezigheid van de verweerder ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus verzoeker te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van verweerder niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Stukken die aanvullend werden neergelegd

Op 8 december 2025 heeft verweerder, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, aan de Raad een aanvullende nota overgemaakt waarin hij verwijst naar de volgende rapporten en er de weblinks van bijbrengt:

1. EUAA *“COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments”*, 4 november 2022;
2. EUAA, *“Afghanistan Security Situation”*, augustus 2022;
3. EASO, *“Afghanistan Country Focus”*, januari 2022;
4. EUAA, *“Afghanistan Country Focus”*, december 2023;
5. EUAA, *“Country Guidance: Afghanistan”*, mei 2024;
6. EUAA, *“Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”*, augustus 2022;
7. EASO *“Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”*, augustus 2020;
8. EUAA, *“Afghanistan: Targeting of individuals”*, augustus 2022;
9. UNAMA, *“Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”*, juni 2023;
10. COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban, 14 december 2023;
11. EUAA *« COI Query Afghanistan – Major legislative, security-related, and humanitarian developments »*, 2 februari 2024;
12. EUAA, *“Afghanistan Country Focus”*, november 2024;
13. SEM, *“Focus Afghanistan -Return from abroad”*, februari 2025.

Op 10 december 2025 dient verzoeker een aanvullende nota in waarbij hij volgende nieuwe stukken voorlegt:

- factuur inschrijving Nederlandse taal, september 2023
- inschrijvingsdocument Nederlands, schooljaar 2023-2024
- persoonlijk ontwikkelingsplan/loopbaanbegeleiding, juni 2024
- curriculum vitae, 2024
- deelcertificaten Nederlands, 4 november 2024, 31 maart 2025, 8 mei 2025
- verklaring tewerkstelling Quick, november 2025
- verklaring leidinggevende Quick, 18 november 2025
- verklaring manager Quick, 18 november 2025
- getuigenis leraar Nederlands
- ondersteuningsbrief volledige ploeg Quick met handtekeningen
- ondersteuningsbrief werkgever Azelhof
- ondersteuningsbrief managers Azelhof
- schermafdrucken facebook
- foto's van verzoeker met zijn Belgische vrienden en collega's
- verklaring leerkracht NT2, 30 november 2025
- verklaring B.S., lesgever NT2, 29 november 2025
- psychologisch attest, 25 november 2025
- verklaring D.D., 13 november 2025.

4. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de CGVS beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er is wel degelijk voldoende informatie voorhanden om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

6.1. Verzoeker voert in het eerste middel de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker betoogt dat zijn broer een gevaarlijke job had bij het leger en dat zijn broer daarom zeer karig was met informatie over zijn job. Verzoeker heeft alles verteld wat hij wist over de functies van zijn broer.

Verzoeker heeft tal van stukken voorgelegd die het werk van zijn broer als soldaat bewijzen. Hij kan er niet veel over vertellen omdat deze stukken niet hem maar zijn broer betreffen. Hij kan bijgevolg niet vertellen hoe zijn broer deze documenten bekam en wie zijn collega's waren. Hij volhardt dat deze documenten niet vervalst zijn. Hun verwantschap heeft hij aangetoond met hun taskara's waarop dezelfde vader, moeder en grootvader wordt vermeld.

Verzoeker begrijpt het verwijt van de verwerende partij niet waar zij stelt dat zijn verklaringen over de bedreigingen die zijn familie heeft ontvangen specificiteit missen. Dat verzoeker, na het bezoek van de

taliban, nog in het dorp verbleef had te maken met een opstand in zijn dorp tegen de taliban, waardoor hij zich gesterkt voelde. Hij deed er alles aan om in zijn eigen land te blijven.

Waar de verwerende partij de reactie van zijn broer na de tweede dreigbrief opmerkelijk acht, merkt verzoeker op dat hem de houding en het gedrag van zijn broer niet kan worden verweten, aangezien hij daar geen vat op heeft. Zijn broer was een echte patriarch en bereid te sterven voor zijn land en daarom dat hij niet wilde stoppen met zijn werk. Hij bracht evenwel daardoor ook de rest van het gezin in gevaar en verzoeker had geen andere keuze dan het land te ontvluchten.

Verzoeker benadrukt dat hij niet kan terugkeren naar Afghanistan omwille van de werkzaamheden van zijn broer. Hij vreest nog steeds geïsoleerd en gedood te worden door de taliban. Hij verwijst en citeert uit het rapport van de EUAA, "*Country Guidance: Afghanistan*", januari 2023 en een persartikel. Daaruit blijkt dat familieleden van voormalige leden van het Afghaanse leger een groot risico lopen. De taliban vermoorden nog altijd familieleden van voormalig overheidspersoneel, niettegenstaande zij reeds geëxecuteerd zijn.

6.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM).

Verzoeker gaat uitgebreid in op de gewijzigde situatie in Afghanistan sedert de machtsovername en voert in essentie aan dat die alleen maar achteruit gegaan is. Hij benadrukt dat er geen enkele garantie is dat de taliban de mensenrechten respecteren en verwijst de CGVS bijzonder onzorgvuldig tewerk te zijn gegaan en de desastreuze situatie in Afghanistan te relativiseren. Volgens hem kan hij onmogelijk terugkeren naar Afghanistan en er een menswaardig leven leiden. Hij vervolgt dat hij bijna twee jaar in België verblijft en volledig verwesterd is. Hij wijst op de situatie van terugkeerders die verwesterd zijn en haalt onder meer een rapport van Nansen aan waarin uiteengezet wordt dat er geen nauwkeurige en actuele informatie beschikbaar is over terugkeerders. Hij verwijst en citeert uit een rapport van Amnesty International van 2022/2023 en een arrest van de Raad nr. 245 004 van 27 november 2020. Hij meent een gevaar te lopen op vervolging door de taliban omwille van zijn verwestering. Hij benadrukt dat de veiligheidssituatie blijft verslechteren en dat de mensenrechten er systematisch geschonden worden en citeert uit het ACLED rapport, Afghanistan van 11 augustus 2023. Tot slot stelt verzoeker dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de alsmaar groeiende dreiging van de ISKP en citeert een artikel gepubliceerd in de Diplomat op 29 april 2023.

6.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Het vluchtrelaas van verzoeker kan als volgt worden samengevat: verzoeker vreest vervolgd te worden door de taliban omwille van het werk van zijn broer en de bedreigingen die zijn familie heeft gekregen van de taliban.

Verzoeker houdt voor dat verweerder ten onrechte heeft besloten dat hij niet kan worden erkend als vluchteling in de zin van 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt: "*De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.*"

Artikel 1.A.2 van de Vluchtelingenconventie bepaalt het volgende:

"Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als "vluchteling" elke persoon:

[...]

een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term "het land waarvan hij de nationaliteit bezit" elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept."

6.3.1. Middels de bestreden beslissing weigert de commissaris-generaal verzoeker te erkennen als vluchteling en baseert hij zich hiervoor op volgende vaststellingen:

-verzoeker gaf over het werk van zijn broer tegenstrijdige en opmerkelijk weinig informatie. De documenten gingen tot 2017 en hieromtrent gaf verzoeker vage verklaringen. Evenmin kon verzoeker uitsluitel geven over de familieband met zijn broer.

*zo wist verzoeker enkel te vertellen dat zijn broer in Kandahar werkte, zes jaar bij de commando's was en drie jaar in Kabul zat tot de machtsovername. Verzoeker wist niet hoe zijn broer aan dat werk raakte, waar hij naartoe moest gaan voor zijn werk en wat zijn taken waren. Zijn broer zou thuis nooit iets hebben verteld over zijn werk. Tijdens het eerste interview op de DVZ vermeldde verzoeker niet dat zijn broer bij de commando's heeft gewerkt. Over de operaties van zijn broer als commando wist verzoeker niks specifiek te vertellen;

*verzoeker legt geen documenten voor betreffende het werk van zijn broer die dateren van na 2017. Verzoeker kon evenmin bijkomende informatie geven over de documenten: hij kende geen collega's op de foto's en wist niet wat Kabul Thunder Technical Services was terwijl dit op één van de certificaten staat. Bovendien strookt de timing van de documenten niet met door verzoeker verklaarde werkperiodes van zijn broer. Op de video betreffende zijn broer op zijn werk is zijn broer nauwelijks herkenbaar. De CGVS acht het opmerkelijk dat verzoeker het originele legerboekje van zijn broer voorlegt terwijl zijn broer zelf gevluht is en zich heden in Iran bevindt;

-verzoeker legt slechts een kopie van zijn taskara voor, hetgeen een relatieve bewijswaarde heeft. De foto's van verzoeker en zijn broer tonen geen duidelijke overeenkomsten met de 'broer' op de foto's in legercontext waardoor de familieband niet wordt bewezen;

-verzoekers verklaringen over de bedreigingen die zijn familie zou hebben gekregen waren oppervlakkig, inconsistent en misten logica.

*zo kon verzoeker bijzonder weinig informatie geven over de bedreigingen voordat de Uprising Forces werden opgericht. Over het tweede bezoek van de taliban kan verzoeker evenmin doorleefde details geven terwijl hijzelf de taliban had toegesproken. Bovendien vertrok verzoekers vader uit het land en bleef zijn broer zijn werk verderzetten na dit eerste bezoek van de taliban waarbij ze dreigden ook verzoeker te ontvoeren. Verzoeker bleef verder thuis wonen ondanks de bedreigingen;

*betreffende de eerste dreigbrief komt verzoekers verklaring over de afgifte van de brief niet overeen met de datum vermeldt op de brief en verzoeker kan de inhoud van de brief niet reconstrueren;

*betreffende de tweede dreigbrief is de reactie van verzoekers broer opmerkelijk door aan te geven dat hij simpelweg nooit zal stoppen met zijn werk en tegelijkertijd geen veiligheidsmaatregelen te nemen. Verzoeker kon geen extra informatie geven over de melding in de brief dat zijn broer vier mensen had gearresteerd. Verzoeker verklaarde op de DVZ dat de taliban had geprobeerd zijn broer te rekruteren maar dit belangrijk gegeven vermeldde verzoeker niet meer op het CGVS;

*over de bezoeken die de taliban na zijn vertrek bracht aan zijn huis kan verzoeker weinig meer vertellen dan dat ze het huis tweemaal doorzochten en niets zeiden behalve dat ze naar de wapens en naar verzoeker en zijn broer vroegen;

-verzoeker slaagt er bovendien niet in, aangenomen dat zijn broer bij het leger zou hebben gewerkt, aan te tonen dat de rest van zijn familie nog problemen zou kennen met de taliban. Het loutere feit familielid te zijn van een medewerker van de voormalige overheid is onvoldoende om een nood aan bescherming aannemelijk te maken. Door het afleggen van ongelofwaardige verklaringen over de situatie en de verblijfplaats van zijn broer toont verzoeker de problematische situatie van zijn broer niet aan. Ook overtuigen verzoekers verklaringen betreffende zijn eigen problemen en de problemen van zijn familie, niet. Verzoeker haalt geen geloofwaardige elementen aan waaruit zou blijken dat de in Afghanistan achtergebleven familieleden zouden worden vervolgd,

-waar verzoeker verklaart dat hij als ongelovige zal worden gezien bij terugkeer laat verzoeker na in concreto aan te tonen dat hij verwesterd is;

-de voorgelegde documenten zijn niet bij machte de beoordeling van de CGVS te wijzigen;

-verzoeker heeft geen vrees aangehaald die verband houdt met het werk van zijn twee paternale nonkels en de echtgenoot van zijn tante bij de lokale politie.

6.3.2. Na lezing van het administratief dossier blijkt dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Het komt aan verzoeker toe om de motieven uit de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter, zoals infra blijkt, in gebreke blijft. In zijn verzoekschrift beperkt verzoeker zich louter tot het beklemtonen van de waarachtigheid van zijn vluchtrelaas en het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, doch laat hij in zijn geheel na om concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die toelaten de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden asielrelaas te herstellen.

Waar verzoeker betoogt dat hij alles heeft verteld wat hij wist over de functies van zijn broer en dat zijn broer zeer karig was met informatie net omdat hij een gevaarlijke job had bij het leger, verklaart dit niet dat hij niet weet hoe zijn broer aan dat werk raakte, waar hij naartoe moest gaan voor zijn werk en wat zijn taken waren (gehoorverslag CGVS, p. 17,18). Te meer nu verzoeker nog contact had met zijn broer tot zijn vorige interview bij DVZ (gehoorverslag CGVS, p. 7) alsook met zijn vader. Bijkomend kan verzoeker niet verklaren waarom hij op de DVZ niet aangaf dat zijn broer bij de commando's had gewerkt en enkel vermeldde dat zijn broer bij het leger werkte (DVZ vragenlijst 3.5). De CGVS kan worden gevolgd waar hij stelt dat het gezien de beladenheid van zulke job en het belang ervan voor zijn asielrelaas, opmerkelijk is en afbreuk doet aan verzoekers bewering dat zijn broer bij de commando's zou hebben gewerkt. Verzoeker kan ook niet meer

vertellen dan wat algemeenheden over het werk van zijn broer terwijl mag verwacht worden, nu het werk van zijn broer de kern van zijn asielrelaas betreft, hij meer bijkomende informatie had bekomen of kon vertellen.

Waar verzoeker erop wijst dat hij tal van stukken heeft voorgelegd betreffende het werk van zijn broer, doet hij geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker geen stukken kan voorleggen van na 2017 en dat de timing van de documenten niet strookt met verzoekers verklaringen. Verzoeker heeft nog contact met zijn vader en aangezien het werk van zijn broer de reden van verzoekers vlucht is, mag verwacht worden dat verzoeker een duidelijk zicht geeft over de precieze werkjaren van zijn broer. Verzoeker verklaart ook niet waarom hij de originelen van zijn broers legerboekje voorlegde terwijl zijn broer zelf gevlucht is door zijn werk en zich heden in Iran bevindt. De loutere volharding in verzoekers betoog dat de documenten niet vervalst zijn, doet geen afbreuk aan de twijfel van de CGVS of de documenten effectief zijn broer betreffen. De CVGS wijst er in dit verband ook op dat er in Afghanistan een grote mate van documentenfraude heerst en de bewijskracht van documenten relatief is en minstens moeten worden gecomplementeerd met geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen van de verzoeker, wat in casu niet het geval is. Waar verzoeker verwijst naar de door hem voorgelegde taskara's om de familieband met zijn broer aan te tonen, gaat hij eraan voorbij dat verzoeker slechts een kopie van zijn taskara heeft voorgelegd waaraan geen bewijswaarde kan worden toegekend, aangezien dergelijke stukken makkelijk door knip- en plakwerk kunnen gemanipuleerd zijn.

Verzoeker bekritiseert vervolgens volgende motieven in de bestreden beslissing:

“Over de bedreigingen die uw familie zou hebben gekregen voordat de Uprising Forces werden opgericht, kon u eerst en vooral bijzonder weinig informatie geven. U wist enkel dat toen de taliban de eerste maal naar jullie huis kwamen, ze de handen van uw vader op zijn rug hielden en dat ze vroegen naar uw broer. Zulke verklaringen missen de specificiteit die kan worden verwacht van iemand die dit zelf heeft meegemaakt. Ook over het tweede bezoek dat de taliban zouden hebben gebracht, waarbij uzelf de deur opende, bleven uw verklaringen – namelijk dat u hen herkende van in het dorp, dat ze naar uw vader en broer vroegen en toen terug vertrokken - erg bestudeerd. Ook hier zou men verwachten dat gezien u op dat moment zelf de taliban zou hebben toegesproken, uw verklaringen doorspekt zouden zijn van doorleefde details, die echter geheel ontbraken (CGVS, p. 23-24). Daarenboven vertoonde uw gezin weinig logisch gedrag na dit eerste bezoek, waarbij de taliban ook zouden hebben bedreigd u te ontvoeren en hierop uw vader het land verliet en uw broer zijn werk verderzette, terwijl u, die volgens uw verklaringen onder bedreiging stond, thuis bleef wonen (CGVS, p. 21, 23-24). Zulke verklaringen doen weinig geloof hechten aan dit voorval en aan uw persoonlijke bedreiging daarbij.

Betreffende de dreigbrief die uw familie bij deze bezoeken zou hebben ontvangen, was u vooreerst inconsistent in uw timing hiervan. U gaf aan dat deze brief voor de oprichting van de Uprising Forces in uw dorp werd afgegeven aan uw gezin, wat betekent dat deze brief langer dan vijf jaar voor de machtsovername werd overhandigd. Deze datum komt niet overeen met de datum van 23 februari 2018 in deze brief. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, gaf u aan dat u de Islamitische kalender niet begrijpt, maar dit kan niet rechtzetten dat uw eigen verklaarde timing van de brief niet overeenkomt met wat de brief zelf aangeeft. Daarnaast slaagde u er zelf niet in de inhoud van deze brief te reconstrueren. U kon enkel oprakelen dat de brief zei dat R. (...) met zijn werk moest stoppen maar gaf voor de rest aan dat u de brief niet kon lezen en u het niet vertaald had gekregen (CGVS, p. 21). Ook hier stelt het CGVS vast dat u nochtans nog in contact staat met uw gezin en men zou verwachten dat zij de inhoud van de brief aan u hadden doorgegeven gezien het belang voor uw vluchtrelaas, of u dit minstens na uw vertrek nog was nagegaan.”

Waar verzoeker betoogt dat hij zich gesterkt voelde met de opstand in zijn dorp tegen de taliban en hij er alles aan deed om in zijn eigen land te blijven, gaat hij voorbij aan de vaststelling van de CGVS dat verzoeker inconsistent is betreffende de timing van de eerste brief. Zo gaf verzoeker aan dat de brief langer dan vijf jaar voor de machtsovername was overhandigd, wat niet overeenkomt met de datum van de brief, met name 23 februari 2018. Bovendien kon verzoeker de inhoud van de brief niet reconstrueren. Ook al kan verzoeker niet lezen, dient de Raad samen met de CGVS op te merken dat verzoeker nog in contact staat met zijn gezin en er mag verwacht worden dat zijn familie de inhoud van de brief aan hem zouden hebben doorgegeven of dat verzoeker dit minstens na zijn vertrek nog was nagegaan.

Verzoeker meent dat hem het gedrag van zijn broer niet kan worden verweten waar deze niet wilde stoppen met werken ondanks de tweede dreigbrief. Met betrekking tot de tweede brief gaat verzoeker er evenwel aan voorbij dat hij geen informatie kon geven in verband met de melding in de brief dat zijn broer vier mensen had gearresteerd (gehoorverslag CGVS, p. 22). De CVGS stelt op goede gronden vast dat er mag worden verwacht dat verzoeker zich hier bijkomend over zou geïnformeerd hebben, te meer nu deze brief de aanleiding van zijn vertrek vormde. Bovendien geeft verzoeker geen verklaring voor het feit dat hij tijdens het eerste interview aangaf dat de taliban probeerden zijn broer te rekruteren maar hierover geen gewag maakte op het CGVS.

Ten slotte verwijst verzoeker naar een rapport van de EUAA, “Country Guidance: Afghanistan”, januari 2023 en een persartikel en hij wijst erop dat familieleden van voormalige leden van het Afghaanse leger een groot

risico lopen. De taliban vermoorden nog altijd familieleden van voormalig overheidspersoneel, niettegenstaande zij reeds geëxecuteerd zijn.

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande het volgende gemotiveerd:

“Er dient hier eveneens te worden aangegeven dat u er niet in slaagde aan te tonen waarom u of de rest van uw familie toch nog problemen zou kennen, zelfs indien het werk van uw broer bij het leger en/of bij de commando's wordt aangenomen. Het loutere feit dat u een familielid bent van een medewerker van de voormalige overheid, waarvan u a priori niet voldoende aannemelijk heeft gemaakt dat hij zélf te maken heeft met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken.

Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023> en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt immers dat personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. Omwille van de genoemde redenen kan er echter geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen over de problemen die uw broer zou hebben gekend of zou dienen te vrezen. Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen over de situatie en de verblijfplaats van uw broer toont u de problematische situatie waarin deze laatste zich volgens uw verklaringen bevindt niet aan.

Wat uw situatie betreft, kan verder worden opgemerkt dat uit de aanwezige informatie blijkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U haalt geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat u een familielid bent van een vroeger lid van het leger, waarvan u a priori niet aannemelijk maakt dat hij zélf te maken heeft met daden van vervolging (supra), is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken. Ook wat betreft uw eigen problemen of de problemen van uw familieleden, overtuigen uw verklaringen niet. Evenmin haalt u geloofwaardige elementen aan waaruit zou blijken dat uw in Afghanistan achtergebleven familieleden zouden worden vervolgd. U toont niet aan dat u in geval van terugkeer wel problemen zou hebben om deze reden.”

De Raad stelt vast dat uit de beschikbare landeninformatie niet blijkt dat er sprake is van een systematische vervolging van familieleden van personen die in het verleden werkzaam waren voor de Afghaanse autoriteiten of ermee samenwerkten (zie o.a. EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022, p. 56-65; EUAA “Afghanistan Country Focus” van januari 2022, p. 45-48 en EUAA “Country Guidance: Afghanistan” van januari 2023, p. 54-55; EUAA “Country Guidance: Afghanistan”, mei 2024, p. 30-33). Familieleden van sommige individuen die onder dit profiel vallen, kunnen evenwel ook vervolging riskeren, bijvoorbeeld in de context van de zoektocht van de taliban naar de persoon die werkzaam was voor de Afghaanse overheid. Voor familieleden ‘kan’ een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen (“Family members may also have a well-founded fear of persecution (...”), doch enkel indien zij concreet aannemelijk maken dat zij een risico lopen op slachtofferschap van bepaalde daden van vervolging (EUAA “Country Guidance: Afghanistan”, mei 2024, p. 30). Het gegeven dat er bepaalde incidenten werden geregistreerd waarbij familieleden van medewerkers van de voormalige Afghaanse overheid gevisieerd werden, betekent niet dat de loutere hoedanigheid van familielid zou volstaan om een beschermingsstatus te kunnen claimen. Zoals reeds uiteengezet hierboven kan vanwege de totale onwetendheid van verzoeker aangaande de job van zijn broer bij het Afghaans leger, geen geloof worden gehecht aan verzoekers verklaringen. Zelfs aangenomen dat zijn broer voor het Afghaans leger werkte, maakt verzoeker onvoldoende aannemelijk dat zijn broer zélf te maken had met daden van vervolging, laat staan verzoeker en zijn familie. Verzoeker haalt immers geen elementen aan waaruit blijkt dat de taliban op zoek is naar zijn broer omwille van diens profiel of dat de taliban wraak zouden willen nemen op zijn broer en de familie. De loutere verwijzing in het verzoekschrift naar het rapport van de EUAA, “Country Guidance: Afghanistan”, van januari 2023 volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker en zijn familie een groot risico zouden lopen. Zo haalt verzoeker geen elementen aan waaruit zou blijken dat zijn in Afghanistan achtergebleven familieleden zouden worden vervolgd. Dat verzoeker problemen zou krijgen in geval van terugkeer naar Afghanistan, wordt evenmin aangetoond. Ter terechtzitting bevestigt verzoeker dat de taliban niet meer is langs geweest bij zijn familie.

De Raad besluit dat verzoeker geen ernstig verweer aanvoert ter weerlegging van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. De terechte en pertinente motieven waarop de CGVS zich steunt om te

besluiten tot het ongeloofwaardig bevinden van het voorgehouden asielrelaas blijven dan ook onverminderd overeind.

Gelet op de terechte en pertinente bevindingen in de bestreden beslissing, die verzoeker op geen enkele wijze ontkracht, treedt de Raad de CGVS bij in zijn conclusie dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker voorgehouden vluchtrelaas. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

6.3.3. Vervolgens wijst verzoeker erop dat hij bij terugkeer naar Afghanistan het risico loopt om als verwesterd te worden beschouwd. Verzoeker verwijst hierbij naar de nieuwe stukken gevoegd via de aanvullende nota van 10 december 2025, met name: een factuur ivm de inschrijving Nederlandse taal van september 2023, een inschrijvingsdocument Nederlands schooljaar 2023-2024, een persoonlijk ontwikkelingsplan/loopbaanbegeleiding van juni 2024, een curriculum vitae van 2024, deelcertificaten Nederlands van 4 november 2024, 31 maart 2025 en 8 mei 2025, een verklaring tewerkstelling van Quick van november 2025, een verklaring van de leidinggevende van Quick van 18 november 2025, een verklaring van de manager van Quick van 18 november 2025, een getuigenis leraar Nederlands, een ondersteuningsbrief van de volledige ploeg van Quick met handtekeningen, een ondersteuningsbrief werkgever Azelhof, een ondersteuningsbrief managers Azelhof, schermafdrukken facebook, foto's van verzoeker met zijn Belgische vrienden en collega's, een verklaring van de leerkracht NT2 van 30 november 2025, een verklaring van B.S., lesgever NT2 van 29 november 2025, een psychologisch attest van 25 november 2025 en een verklaring van D.D. van 13 november 2025. Ter terechtzitting benadrukt verzoekers advocaat de verregaande en uitzonderlijke inzet inzake verzoekers integratie en verwestering. Dit blijkt uit zijn facebook, het feit dat hij werkt bij Quick en de verklaringen van zijn ex-vriendin en zijn vrienden. De advocaat benadrukt verzoekers activisme tegen de taliban en tegen ongelijkheid. Verzoeker zou niet meer religieus zijn. Hij heeft vooral contact met Belgische meisjes en jongens. Verzoeker is als minderjarige vertrokken uit Afghanistan. De mentale kwetsbaarheid van verzoeker blijkt uit het psychologisch verslag. Verzoeker verklaart ter terechtzitting dat hij nog contact heeft met zijn moeder die in Afghanistan verblijft, samen met zijn drie zussen en een broer van ondertussen 16 jaar oud. Hij ondersteunt de familie.

In de bestreden beslissing wordt aangaande verzoekers verwestering het volgende gemotiveerd:

“Betreffende uw verklaring dat u als ongelovige zou worden gezien bij terugkeer laat u na in concreto aan te tonen dat u verwesterd bent. U verwijst naar uw verblijf in ‘een land van ongelovigen’ (CGVS, p. 25), maar hieruit kan geen vrees voor vervolging of risico op ernstige schade in uw hoofde worden afgeleid. U heeft immers niet aangetoond dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

(...)

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat u daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.”

In haar aanvullende nota van 8 december 2025 stelt de verwerende partij het volgende over het risico op vervolging omwille van ‘gepercipieerde’ verwestering.

“Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, EUAA Country Guidance Afghanistan van mei 2024, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, en de SEM, Focus Afghanistan – Return from abroad van februari 2025) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de

machtsovername van de taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. In augustus 2024 wordt gemeld dat het aantal hooggeplaatste figuren dat na de machtsovername terugkeerde naar Afghanistan in het kader van de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen is tot bijna 1000 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van onder meer Kaboel, Kandahar, Jalalabad, Khost, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen. Het aantal gedwongen repatriëringen vanuit Europa naar Afghanistan bleef de voorbije jaren zeer laag. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 en 2024 gaat het opnieuw om tienduizenden Afghanen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan werden sinds 2022 vele honderdduizenden Afghaanse migranten gerepatriëerd.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer. Op de luchthaven van Kaboel werd in oktober 2023 opnieuw een 'reception desk' voor terugkeerders geopend door IOM en het Afghaanse ministerie van 'Refugees and Repatriation'.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel.

De taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen, terwijl een andere bron aangeeft dat er dagelijks Afghanen uit Westerse landen aankomen en dit niet tot problemen leidt. De taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Grenscontroles worden door bronnen omschreven als 'oppervlakkig'.

Evenmin wordt de taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VNpersoneel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan dat de taliban terugkeerders doorgaans goed behandelen en dat ze geen weet hebben van acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. Verzoeker haalt geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat hij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Uit het recente rapport van het Zwitserse Staatssecretariat für Migration (SEM) "Focus Afghanistan. Return from abroad" van 14 februari 2025 blijkt dat er geen bewijzen zijn van arrestaties of mishandelingen door de taliban wanneer terugkeerders Afghanistan binnenkomen via de landsgrenzen of via de luchthaven (p. 35). De de facto-autoriteiten zijn niet in staat om alle terugkeerders te volgen en te controleren (p. 37). Op de luchthaven worden terugkeerders gescreend door de grenscontroleautoriteiten en de geheime dienst GDI (General Directorate of Intelligence) van de de facto-regering, maar deze controles verschillen weinig van andere internationale luchthavens. Een bron vermeldt dat personen die toekomen vanuit een westers land, bij binnenkomst meer vragen moeten beantwoorden dan andere reizigers, zeker als ze westerse kledij dragen. Een andere bron vermeldde dan weer dat het zeer regelmatig en zelfs dagelijks voorkomt dat personen toekomen uit westerse landen en dat dit niet tot problemen leidt met binnenkomstcontroles. Tijdens hun missie naar Kabul in november 2024 stelden onderzoekers van SEM vast dat de grenscontroles in de luchthaven van Kabul niet significant verschillen van deze in andere luchthavens. Stelselmatige interviews door personeel van de GDI komen niet voor. De taliban of de GDI hebben lijsten en biometrische gegevens van vroegere overheidsmedewerkers in de veiligheidsdiensten. Zij kunnen deze personen dus identificeren bij controles (p. 17). Arrestaties vinden niet systematisch plaats. Volgens een bron is dit echter wel mogelijk als er een verband wordt vermoed met actieve verzetsgroepen zoals het Nationaal Verzetsfront (NRF) of het Afghaanse Vrijheidsfront (AFF). Ook voormalige medewerkers van de geheime dienst lopen naar verluidt een bijzonder risico. Bij mensen met een buitenlands paspoort wordt speciale aandacht besteed aan mogelijke spionnen en mensen die banden hebben met de organisatie "Islamitische Staat in de provincie Khorasan" (ISKP). Vervolging of mishandeling door de de facto-overheden wordt vooral gemeld in het geval van enkele

risicogroepen, en zelfs dan niet systematisch: voormalige hoge ambtenaren en politici, voormalige veiligheidstroepen, mensenrechtenactivisten (p. 35-36).”

Zoals in de aanvullende nota door de verwerende partij in de verf wordt gezet, zijn bepaalde individuele elementen, zoals de leeftijd van de betrokkene, de duur van zijn verblijf in het Westen, zijn gedragingen en profiel, van belang om het eventuele risico op vervolging te beoordelen. Zoals gebleken is uit de beoordeling van verzoekers asielrelaas, kan geen enkel geloof worden gehecht aan zijn asielrelaas, met name dat hij wordt vervolgd door de taliban omdat zijn broer werkte voor het Afghaanse leger. Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat hij zou behoren tot een risicogroep die in geval van terugkeer naar Afghanistan onder de negatieve aandacht zou komen van de taliban.

Verzoeker is geboren op 1 januari 2004 en bijgevolg thans 22 jaar. Hij vertrok in 2021 uit Afghanistan en vroeg op 14 oktober 2022 zijn asiel aan. Verzoeker verklaarde soennitisch moslim te zijn (gehoorverslag CGVS, p. 4). Hij ging vier jaar naar school en volgde tevens koranlessen (gehoorverslag CGVS, p. 4). Verzoeker verklaarde tijdens het gehoor op 17 januari 2024 zijn geloof nog te praktiseren (gehoorverslag CGVS, p. 4). Zijn moeder, drie zussen en een broer van thans 16 jaar oud wonen nog steeds in het ouderlijk huis (gehoorverslag CGVS, p. 5). Zijn vader en paternale ooms leven in Iran (gehoorverslag CGVS, p. 6). Zijn maternale ooms leven nog in Afghanistan (gehoorverslag CGVS, p. 6). Verzoeker heeft zijn vormende jaren in Afghanistan doorgebracht. Ondertussen verblijft verzoeker iets meer dan drie jaar in België, maar deze duur weegt geenszins op tegen de duur van zijn verblijf in zijn land van herkomst. Verzoeker brengt tal van stukken bij waaruit blijkt dat hij een taaltraject volgde en thans zeer goed Nederlands spreekt. Hij werkt in Belgische ondernemingen en uit de vele aanbevelingsbrieven van collega's blijkt dat hij zeer gewaardeerd wordt. Uit de aanbevelingsbrieven van zijn ex-vriendin en vrienden blijkt tevens dat hij gewaardeerd wordt als vriend. De advocaat van verzoeker benadrukt in dit verband dat hij relaties heeft buiten de Afghaanse gemeenschap en afstand heeft genomen van zijn religieuze praktijk. De advocaat benadrukt tevens verzoekers activisme tegen de taliban en tegen ongelijkheid en verwijst naar uittreksels uit verzoekers facebook. De Raad merkt op dat uit zijn eventuele actieve deelname aan het maatschappelijke leven in België niet kan worden afgeleid dat zijn eventuele westerse gedragingen elders als normoverschrijding of als een uiting van een godsdienstige of politieke overtuiging zouden kunnen worden gepercipieerd. Het gegeven dat verzoeker alhier een socio-economisch leven heeft uitgebouwd houdt op zich niet in dat hij bepaalde westerse normen en waarden derwijze zou hebben verinnerlijkt waardoor hij zich bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan niet opnieuw aan de normen en waarden van de Afghaanse maatschappij zou kunnen aanpassen. De advocaat van verzoeker stelt ter terechtzitting dat verzoeker 15 dagen is opgenomen in een psychiatrische instelling. Uit het psychologisch verslag van 25 november 2025 blijkt evenwel niet dat verzoeker is opgenomen in een instelling. Er wordt verklaard dat verzoeker op intake kwam voor psychotherapeutische ondersteuning. Door de klinisch psycholoog wordt verdere psychologische opvolging aanbevolen omwille van piekergedachten en depressieve gevoelens. Met dit enkele gegeven, met name één intake gesprek wordt evenwel geen bijzondere mentale kwetsbaarheid aangetoond waardoor verzoeker niet zou kunnen terugkeren. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat hij nog contact heeft met zijn moeder in Afghanistan en met zijn vader en paternale ooms in Iran (gehoorverslag CGVS, p. 6). Verzoeker heeft zijn ganse jeugd in Afghanistan doorgebracht en uit niets blijkt dat hij zich bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan niet opnieuw aan de normen en waarden van de Afghaanse maatschappij zou kunnen aanpassen, ondanks de rurale context waaruit hij beweert afkomstig te zijn. Hij toont immers niet aan dat hij een opvallend profiel zou hebben of uitgesproken 'westerse' kenmerken vertoont. Verzoeker kan op basis van zijn voorgehouden 'gepercipieerde' verwestering niet als vluchteling worden erkend.

6.3.5. Aangezien hierboven werd vastgesteld dat niet wordt aangenomen dat verzoeker is verwesterd of dat hij als dusdanig zal worden beschouwd, is de vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Vluchtelingenverdrag op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging, dan ook niet relevant noch dienstig.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

6.3.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

6.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.4.1. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

6.4.2. Met betrekking tot de 'ernstige schade', zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, worden geen concrete elementen aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat verzoeker dergelijk risico loopt in Afghanistan.

6.4.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op zijn vluchtrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat zijn relaas, waarbij hij vervolging vreest omdat zijn broer voor het Afghaanse leger werkte, ongeloofwaardig werd bevonden. Zodoende kan verzoeker zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

6.4.4. In zoverre verzoeker in zijn tweede middel de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, dient te worden aangestipt dat de terminologie uit artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2011/95/EU, nagenoeg identiek is aan de bewoordingen van voormeld verdragsartikel. Bijgevolg dient deze vorm van 'ernstige schade' te worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak inzake artikel 3 van het EVRM van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de richtlijn 2011/95/EU, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling. Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor. Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van januari 2023 (p. 111: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Slechts wanneer precaire socio-economische omstandigheden overwegend het resultaat zijn van opzettelijke gedragingen of omissies van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling.

Verzoeker betoogt in zijn middel dat niet kan worden uitgesloten dat de de facto-talibanregering wel degelijk overwegend verantwoordelijk is voor de socio-economische en humanitaire situatie die als ernstige schade kan worden gekwalificeerd. Er dient dus te worden nagegaan of de huidige situatie voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van een actor of dat deze het gevolg is van een samenloop van allerhande objectieve factoren,

zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

In haar aanvullende nota van 8 december 2025 stelt de commissaris-generaal hierover het volgende:

“(…)

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzekeerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(…) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M’Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M’Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van mei 2024 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazare Sharif, and Herat City van augustus 2020, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security related, and humanitarian developments van 4 november 2022, de EUAA Afghanistan – Country Focus van januari 2022, EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024, en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024) blijkt dat

er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021 en kende 2023 een stagnatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de taliban maatregelen zou hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Bovendien moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren."

Verzoeker slaagt er niet in aannemelijk te maken dat de huidige humanitaire crisissituatie in Afghanistan wel degelijk hoofdzakelijk veroorzaakt wordt door het optreden of het verzuim van de taliban.

6.4.5. Terloops stipt de Raad aan dat dit niet wegneemt dat een terugkeer naar Afghanistan aanleiding zou kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM omwille van de precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar. Zoals hierboven uiteengezet, valt deze mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM evenwel buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. De eventuele schending van artikel 3 van het EVRM omwille van factoren die niet als 'ernstige schade' kunnen worden aangemerkt, dient alleszins grondig te worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

6.4.6. De Raad merkt hierbij op dat het begrip 'ernstige schade' uit artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft "op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, hetgeen een duidelijke mate van individualisering veronderstelt (HvJ 17 februari 2009, Elgafaji, C 465/07, ptn. 32 en 38; HvJ 10 juni 2021, Bundesrepublik Deutschland, C 901/19, pt. 25). Verzoeker toont niet aan dat hij, onder andere omwille van zijn hoedanigheid van terugkeerder, een verhoogd risico loopt om in een situatie van extreme armoede terecht te komen. Verzoeker is immers een valide man die niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan op

intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien. Verzoeker toont niet aan dat zijn familie onvermogen is en dat deze hem niet tijdelijk (materieel) zou kunnen ondersteunen in geval van terugkeer zodat hij niet in een situatie van extreme materiële deprivatie zou belanden.

6.4.7. Verzoeker beroept zich niet op deze uitzonderlijke situatie. Evenmin voert verzoeker persoonlijke omstandigheden aan of zijn deze aan de orde die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dermate verhogen dat er sprake is van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

In haar aanvullende nota van 8 december 2025, waarin onder andere de EUAA “Country Focus Afghanistan” van december 2024 mede in overweging wordt genomen, stelt de commissaris-generaal betreffende de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan het volgende:

“Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024 in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024, en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflictgerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden in de eerste maanden na de machtsovername het aantal ‘armed clashes’, luchtaanvallen en incidenten met IED’s allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten werd gerapporteerd in 2023 en 2024.

In de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers. De dodelijkste incidenten bestonden uit aanslagen van ISKP tegen sjiiitische Hazara’s. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Tevens wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen enerzijds het National Resistance Front of het Afghanistan Freedom Front en anderzijds de taliban, en over aanslagen van deze verzetsbewegingen op talibandoelwitten. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode 1 oktober 2023 – 30 september 2024 twee burgerslachtoffers gerapporteerd.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen,

bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Verder richt ISKP haar aanslagen vnl. op de sjiiitische Hazara-gemeenschap. Na operaties van de taliban tegen deze groepering in de loop van 2023 wordt de operationele capaciteit van ISKP beschouwd als veel beperkter dan enkele jaren geleden en was er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

ACLEED registreerde in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Herat. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (48), gevolgd door Herat (37) en Baghlan (36).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen en regio's kunnen bezoeken die voordien onbereikbaar waren.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt is vnl. het gevolg van natuurrampen.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting."

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Uit landeninformatie blijkt dat voor de provincie Nagarhar, waaruit verzoeker afkomstig is, actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, omdat het niveau van het aanwezige willekeurige geweld, in zoverre er al sprake is van een gewapend conflict, dermate laag is dat de kans om hiervan als burger slachtoffer te worden uiterst miniem is. Verzoeker brengt geen actuele landeninformatie aan waaruit zou blijken dat er thans wel een reëel risico zou bestaan op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

7. Besluit

7.1. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, noch van artikel 3 van het EVRM en/of van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker heeft niet aangetoond dat de commissaris-generaal onzorgvuldig of onredelijk te werk zou zijn gegaan of dat de beslissing zou zijn behept met een motiveringsgebrek. Er werd geen kennelijke beoordelingsfout aangetoond.

De door verzoeker aangevoerde middelen zijn ongegrond. Voor zover als nodig treedt de Raad de motieven van de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus bij en maakt deze tot de zijne.

7.2. Gelet op wat voorafgaat kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

7.3. Er blijken ook geen essentiële elementen te ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Er werd niet aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet dan ook geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaken terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevententwintig februari tweeduizend zesentwintig door:

N. MOONEN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. MOONEN